

får skabt den fuldtud rigtige lovgivning, som skal kunne forhindre sådanne ting; det må vi se i øjnene. Deri tror jeg den højtærede minister har ret, og derfor har vi også valgt denne fremgangsmåde, hvorved vi mener at kunne drage nytte af hele administrationens viden og indsigt på disse felter.

Vi ønsker at få gennemført en lovgivning, der har en sådan form, at der ikke ved almindelige administrative bestemmelser eller beslutninger kan gøres forskel på borgernes adgang til arbejde i statens og kommunens tjeneste under hensyntagen til, om de er medlemmer af en forening eller ikke. Når det er målet, må man selvfølgelig ophæve almindeligt gældende administrative bestemmelser, der har et indhold, som strider herimod. Det er, sagt i få ord, det, vi vil nå frem til, og vi føler, at vi har en meget stor del af befolkningen bag os i det ønske, det krav, kan jeg sige, som vi ved denne debat har rejst.

Denne såkaldte Aarhussag er selvfølgelig anledningen til, at vi har draget spørgsmålet frem, men jeg vil gerne fremhæve, at den lovgivning, som vi håber bliver udgangen af vort arbejde, naturligvis ikke skal være en lovgivning, som ene tager sigte på handels- og kontormedhjælpernes fagforening, selvfølgelig ikke, ej heller på fagforeninger i al almindelighed. Forekommer der i det samfund, som vi administrativt har bygget op, lignende forhold andre steder, er vi naturligvis ganske klar over, at så må man også der skaffe sig midler til, at der kan sættes ind udfra de synspunkter, jeg her har givet udtryk for.“

Socialdemokratiets ordfører, *Carl P. Jensen*, fandt den opmærksomhed, man fra venstres og de konservatives side viste handels- og kontorfunktionærernes organisation, lidt anmassende, ikke mindst på baggrund af, at man ganske savnede et tilsvarende initiativ, når det gjaldt organisationsproblemet indenfor andre samfundsgrupper. „Når det i det foreliggende forslag til beslutning hedder, at man skal skaffe sikkerhed for, at de i stat og kommune ansatte personer ikke udsættes for organisationstvang, forstår jeg meget vel dette ordvalg. Disse ord er sikkert valgt med megen omhu, fordi man herved mener, at man har sikret sig, at man udelukkende skal tale om dette problem, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, og ikke noget andet. Det er denne affattelse, forslagsstillerne har givet forslaget, fordi man gerne vil begrænse hele problemet til dette område og ikke komme ind på andre organisationsområder, som er hellige og ukrænkelige.“

Det var talerens opfattelse, at „forsåvidt der i det hele taget kan skabes flertal for en lovgivning som den, man her tilstræber, må man anstændigvis tage *et videre sigte* end det, der her er lagt op til, og også end det, der i ganske tågede vendinger er antydnet, og i så fald tror jeg, at en sådan lovgivning vil gribe mindre ind på fagbevægelsens område end på så mange andre områder.